

Scenografia trebuia să sublinieze acestecul timpurilor, al aspirațiilor, curgerii înainte și înapoi a orelor, confuzia... din unele vise, și totuși... Visul! Căci fără o Sferă, degeaba pui rîcolul la lucru, nu iese nici măcar banalul detritus (socotit mi se pare de unii sfînt și hălit)!

Cum este cuprins spicul în bobul de griu, cum e închis cireșul în sim-burele de cireș, cum în sămință zace seminția și precum fiul e închis în părinte, așa ar trebui, ca într-o posibilă magie, cuvîntul închis în om să se vadă și adevărul cuprins în cuvintele personajelor de teatru să se arate în toată dungata sa înfățișare. Și de-ar fi așa, capra ar putea cuvînta și n-ar mai fi doar o glumă scenică.

Dar să nu uităm ce-a auzit Moise: că jertfele de mulțumire trebuie aduse la ușa cortului înălțării, fiindcă grăsierea arsă va fi de un miros plăcut Domnului. Aaron să aducă doi țapi, unul pentru se înțelege cine și altul pentru Azazel. După ce va înjunghia țapul de ispășire pentru popor, pe coarnele țapului rămas viu să mărturisescă toate fărâdelegile alor săi, și apoi să-l izgonească în pustie, ca dobitocul acela să ia asupra lui toate păcatele neamului său și să le ducă într-un pămînt pustiu. Doamne, ce destin i se hărăzește țapulul ales la sorți pentru Azazel!

Deci să nu uităm lungile călătorii ale oamenilor și animalelor, trecerile lor peste poduri și noduri spre marele dincolo de dincolo, unde uneori stă și alteori nu invizibilul tîrgoveț veșnic încruntat de greșala dinții a omului dinții, cel alcătuit din pămînt roșu, Adam. Aspirații și înfrîngerii, arderi și izgoniri, căderi și victorii — o vesnică moară ce macină timp și vieți. Și eroul fiind lîngă călăul său, ca într-o fotografie făcută la minut. Și dramaturgul, ca un foto-graf miraculos, încercînd cu pana sa de gîscă să retușeze ridurile divinului și cu sabia sa din pană de gîscă să taie nodul altor mistere, nodul zis gordian, gardian, gorchian, gorjian și grobian.

„Rampa”, acum 50 de ani mai 1934

Gazeta cere Premiul național de poezie pentru Bacovia. Discuțiile sînt aprinse în viața literară, dar oricite condeie de talent rîvnesc premiul, acesta se dă lui Arghezi și Bacovia, și spre satisfacția „Rampei”... ● Moare Paul Zarifopol, strălucit eseișt și editor al operei prietenului său, Caragiale. Ginerile lui Dobrogeanu-Gherea avea, deja, capitol în istoria noastră literară. ● Maria Filotti, conferențînd despre „vremea studiilor în străinătate”, rostește acest adevăr (pentru generația sa): „Noi n-avem actori formați la școala străină, actorii noștri au specificul românesc, maniera lor proprie, și acea-

sta este mîndria noastră”.

● La Fundația Dalles, o sărbătoare a artei: expun O. Han, F. Șirato, N. Tonitza. Dăți și pensule (cum își va numi Han volumul de memorii) intrate în patrimoniul național. ● „Alhambra” lui N. Vlădoianu este încă pe scena Sărindarului (Teatrul Mic de azi). În trupă, Marilena Bodescu, Ion Tallanu, H. Nicolalde, Silly Vasiliu, V. Vasilache, Virginica Popescu. ● Opera Română pune în studiu *Constantin Brîncoveanu* de Sabin Drăgoi. La pupitru, Ionel Perlea. Noua operă va egala succesul *Năpastei*? ● Pentru toamnă, Naționalul pregătește două aniversări — propriul centenar (1834) și șase decenii de teatru al maestrului C. Nottara. Fericită coincidență, și pilduitoare... ● Bilanțul primei scene este la înălțime, înaintea ultimului gong al stagiunii: din 349 de reprezentații, 250 au fost cu plese românești. ● În librării, două cărți hărăzite perenității: „Antologia poezilor tineri”

îngrijită de Zaharia Stancu și romanul lui Mircea Eliade „Lumina ce se stinge”. ● Se scoate la licitație (cu oferte închise și garanție de 10 la sută) sala din str. Poștei nr. 2, sală care, peste... cîteva decenii se va numi Teatrul de Comedie! ● George Mihail Zamfirescu, regizor la Naționalul leșean, montează dramatizarea Nelei Stroescu după basmul *Harap Alb*. Sandina Stan, Costache Sava, Mărioara Davi-doglu, Dem. Haglac se simt... ca acasă în povestea genialului humuleștean. ● Tănase deschide peste cîteva zile stagiunea de vară. *Cărbuș-Expres* se repetă „în călduri”, Bucureștii fiind, într-adevăr, învinși de „călduri dropliale”. ● Cine sînt absolvenții Conservatorului dramatic din acest an? „Producția” se dă „miine”, înții iunie... Deci, puținică răbdare!

I. N.